

Velsen Zuid, 29 november 2004

Onderstaand het relaas van een "omwonende".

Geluidsoverlast

Mei 1998, eindelijk, na lang zoeken vinden we een huis in de randstad waarvoor we het Apeldoornse willen verruilen. Mijn vrouw, de kostwinner in dit gezin, reed al twee jaar elke dag heen en weer naar haar werk in de randstad. Ik houd van rust, dus prettig vond ik het niet, maar dit huis heeft iets waar ik ook op zoek naar ben, namelijk een flink terrein, 1600 meter, waardoor ik een Martin Gaus Hondenschool kan starten. De tuin grenst aan het bos, dus niet zo slecht voor de randstad.

Met de opbrengst van ons eigen huis, gulden, een hypotheek van ruim gulden konden we het net bekostigen. Met haar inkomen en het verwachte inkomen van de hondenschool kunnen we de rente betalen, over een aantal jaren zal het huis meer waard zijn, daar leven we dan naar toe voor als we gaan stoppen. De eigen geld hebben we beiden 35 jaar voor gewerkt.

Een makelaar inschakelen konden we ons eigenlijk niet veroorloven, omdat er ook nog wat geld nodig was voor zaken als bestrating en verlichting voor de hondenschool. Wel nog bij de gemeente geïnformeerd of er in mijn omgeving dingen gingen gebeuren wat "mijn woongenot" zou kunnen beïnvloeden. De gemeente gaf aan dat er niets raars ging gebeuren.

De toenmalige eigenaar heb ik gevraagd naar vliegtuigoverlast omdat ik in de verte vliegtuigen zag, naar ik nu weet van de Zwanenburgbaan. Die heeft niet over de polderbaan gerept. Ook de verkopende makelaar heeft hier niets over gezegd. Wel stond in het voorlopige koopcontract dat er één illegaal schuurtje op het terrein stond, maar niets over de polderbaan. Zelf had ik die ook niet in mijn hoofd, als je in Apeldoorn woont is dat verweg nieuws.

Na dat we hier ongeveer een jaar woonden kreeg ik een mailing waarin stond dat mijn huis, mogelijk in aanmerking kwam voor isolatie. Zelf dacht ik toen aan de Zwanenburgbaan, omdat die toestellen, bij bepaalde wind, toch wel wat overlast gaven.

De situatie is nu als volgt.

Dag en nacht, vaak om de anderhalve minuut, vliegtuigen over mijn huis. Sinds een maand is mijn huis geïsoleerd, daarvoor was ik meer dan een jaar praktisch elke dag om een uur of vier s'morgens wakker. Nu het geïsoleerd is hoor ik nog bijna elk vliegtuig, soms zelfs zo hard dat ik de televisie niet meer versta. Nog steeds word ik bijna elke ochtend ergens tussen 4 en 5 uur wakker en lig naar vliegtuigen te luisteren tot ik mijn bed uit ga. Als er zware toestellen stijgen voel ik de vibraties door mijn lichaam. Voor de isolatie heb ik zelf 5800 euro mogen bijbetalen, omdat de balkconstructie van het schuine dak niet sterk genoeg was om het enorme gewicht, wat er extra aankwam, te kunnen dragen. De problemen die er bij komen kijken als er zeven weken 14 man in je huis rondlopen zal ik hier niet verder over uitweiden.

Lekker barbecuen in de tuin is er niet meer bij, je moet met oordopjes buiten gaan zitten anders krijg je knallende hoofdpijn. Je wordt wakker door vliegtuigen, werkt er in en gaat er mee naar bed. En elk toestel dat overvliegt herinnerd me aan de situatie waarin we beland zijn.

Door de aard van mijn werkzaamheden ben ik een groot gedeelte van de dag buiten aan het lesgeven. Constant herrie over je heen en dan moet je proberen om je in een groep mensen met honden verstaanbaar te maken. Vaak om de twee minuten een halve minuutje mond houden omdat mensen niets verstaan.

Honden die naar laag overvliegende toestellen kijken, mensen die enorm afgeleid zijn, mijn vanuit hobby ontstane werk is tegenwoordig een straf.

Ik heb een schadepost van zo'n 200.000 euro door de waardevermindering van mijn huis. Het schadeschap, waar ik een claim heb neergelegd, heeft inmiddels een negatief advies gegeven, omdat zo stelt de commissie, "ik het had kunnen weten" en ik "bewust het risico genomen heb". Woorden schieten voor mij hier tekort.

Zijn regels dan belangrijker dan mensen? Als men ziet hoe schrijnend de situatie is moet daar toch een oplossing voor gevonden worden?

Bij de gemeente heb ik verhaal gehaald hoe ze destijds dat advies hebben kunnen geven. De reactie was dat er geen bestemmingsplan wijziging is geweest voor Schiphol en dat dat hetgeen is waar zij op letten.

Officieel ligt mijn huis in de 48 KE zone, in een mailwisseling met de LVLN enige maanden geleden, waarin ik vraag of mijn huis niet zwaarder belast is dan 48 KE krijg ik antwoord terug dat ik me vergis, dat Velsen Zuid ver beneden de 45 KE ligt.

Met dit soort informatie moeten burgers beslissingen nemen die hun leven helemaal overhoop gooit.

De verkopende partij kan ik ook geen verheer meer op halen want de toenmalige eigenaar, een weduwe, is inmiddels overleden.

Verhuizen kan ik niet want dan ben ik gelijk failliet.

Kortom, wij zijn alles kwijt. Een leuke woonomgeving, leuk werk en onze spaarcenten. Als we dit huis ooit kunnen verkopen mogen we blij zijn als we de hypotheek kunnen aflossen.

Ik heb er wel een nieuwe hobby bij gekregen, klachten melden, in oktober meer dan tienduizend.

Toen Schiphol ging uitbreiden wisten ze welke huizen er overlast gingen krijgen. Ik vind dan ook dat de schadevergoeding gewoon betaald moet worden of het huis moet opgekocht worden voor de prijs die het waard was voor de polderbaan openging. En anders had er iets bedacht moeten worden dat argeloze kopers niet in dit soort situaties terecht konden komen. Ik heb echt het gevoel dat Schiphol dit maar heeft laten gebeuren omdat ze dan minder schadevergoeding hoeven uit te keren. Zo nauwgezet mogelijk de regels naleven die m.i. gemaakt zijn om zo weinig mogelijk schadevergoeding te hoeven betalen. Van een rechtvaardig beleid is hier geen sprake.

Alhoewel ik mijn vertrouwen in de overheid en beleidsmakers van Schiphol aardig ben kwijtgeraakt, kan ik me nog steeds niet voorstellen dat men dit maar laat gebeuren. Ik vind het a-sociaal beleid.

Hoogachtend,

J.J.H. Wouters
Amsterdamseweg 70
1981 LH Velsen Zuid